

verso amne per Tigridem delata, tenebant
 i Strab. l. 16. (i). Huic navigationi impedienda, aggeribus in amne excitatis, Persæ nullum non moverunt lapidem; sed Alexander Magnus, his omnibus amotis, amnem liberavit. Commoda inde commercia cum omnibus Assyriæ, Mesopotamiæ, Armeniæ, ac finitimarum regionum populis præstabantur; singuli enim per Euphratem, & Tigridem ad Emporium transvehantur. Poterat etiam classis, ultra quam nostrâ ætate liceat, ad Euphratis fontes propius accedere; neque enim tunc tot ex eo rivi deducebantur [k], quot fluvii illius gloriâ ætate nostrâ minuunt. Populi ad fontes Tigridis fluviali itinere Babylonem usque eò deducebantur, teste Strabone, nec Herodoto, & Diodoro Siculo refragantibus (l). Sunt quidem, qui rapidiorem esse amnem, quam ut navigia patiatur, asseruerint; sed illos autoritate & experientiâ suâ Petrus Duval refutat, qui & navigationem in eodem amne instituit, & lenioribus, quam Euphratem, aquis Tigridem fluere testatus [m].
 Navigia per Euphratem adverso cursu usque ad urbem Sipharam, sive Tapfacum deferri potuisse satis convenit inter omnes. Porro Siphara apud Ptolemaum ad amnem sita est, nondum aquarum in diversos canales divertio fluentem; est autem metropolis Sippareniorum, de quibus Abidenus apud Eusebium (n). Non deerunt, qui majori, quam nos, confidentiâ regionem Ophir eò loci constituant, nominis affinitate potissimum persuasi, atque auri, non quidem genuini regionis, sed adventitii è vicinis Provinciis, in quibus abundat, affluentiam.
 Scitum est apud Aristobolum, à Strabone laudatum, cives Gerræ (urbs est juxta finem Arabicum) merces suas navigio Babylonem usque transvexisse; inde verò per Euphratem Tapfacum usque ascendentes, pedestri itinere opportunè in Mesopotamiam, Armeniam, & Assyriam perveniebant (o).
 Potuit igitur classis Salomonis eandem tenens viam, Babylonem usque, vel Opim, vel Sipharam, quin & Tapfacum usque adnavigasse; inde, advectis ex Judæa mercibus cum auro Ophir commutatis, onere factò rediisse.
 Cum in amplissima regione Salomon jus diceret, nulla etiam in toto orbe regio solertiùs, quam Judæa colebatur; optimis propterea vinis, electo frumento, atque oleo eximio ferax erat. Quare ex Judæa, & Israele delata ad nundinas Tyrias, frumentum, balsamum, oleum & resinam, Ezechiel significat (p). Pannis etiam purpureis Phœnicia celebrabatur; sicut tenuissimis telis Ægyptus, & Judæa; Arabia, montes Libani, & Galaad aromata sufficiebant. His mercibus onusta classis Salomonis, commercia cum populis Mesopotamiæ, Armeniæ, vel Assyriæ detinebat. Eunt autem in eas regiones atque redeunt, qui in itinere occurrerant portus, & loca omnia, ad utrumque litus sinus Persici, & maris Rubri, per via

i Strab. l. 16. Vide Herod. l. 3. c. 139.

k Plin. l. 6. c. 26.

l Strab. l. 16. Herod. l. 1. c. 139. Diod. l. 17.

m Apud Cellar. Geograph. antiq. l. 3.

n Præp. l. 9. c. 41. In eadem regione nota est urbs Hippurium. apud Plin. l. 6. c. 26.

o Strab. l. 16. pag. 520.

p Ezech. 27. 17.

fuisse poterant. Æthiopia finis præ ceteris totius orbis regionibus frequentatur; quare litora occidentalia maris Rubri classis Salomonis adnavigans, finis comparabat. Quoad Pavones, apud Veteres aves Mediæ appellabantur, quod in ea regione, sicut & in Babylonia, frequentissimi essent. Bellè autem id congruit cum nostra hypothese, qui Salomonis classis ad Tapfacum, Opim, & Babylonem deducimus. Neque fufius nobis agendum est de mercibus, ad Afiongabab ab eadem classe relatis, cum satis superque de illis 3. Reg. 10. 22. egerimus. Unum superest, ut Veterum testimonio ostendamus, iter illud, undè classis deducimus, ipsissimum in navigationibus ejusdem & inferioris ætatis per mare Rubrum servatum fuisse.
 Quæ de Gerræis supra indicavimus, ex finibus sinus Arabici Tapfacum usque per Euphratem ascendentes, & merces suas transvehentibus, manifesto satis exemplo indicant, per sinum Arabicum navigationem tum temporis institui consuevisse. Quin & eodem itinere ex Ægypto Erythræum, atque Indiæ ætate Plinii petebantur (q); per Nilum enim adverso amne delata navigia, Alexandria Juliiopolim, seu potius Heliopolim tenebant; inde cursum ad Coptum, celebre Ægyptiorum & Æthiopiæ Emporium, dirigebatur. Ibi impositis super Camelos mercibus, nocturno itinere, æstuantibus calore diebus, duodecim itineribus Berenicem ad Erythræum perveniebant. Interim opportuno navigationis tempore, ad mediam nempe ætatem, ante vel statim post Caniculam, expectato, consensu navigio 30 navigationis diebus Ocellim vel Canan, vel Mazan, portus Arabiæ, tenebant; sed euntibus ad Indias Ocellis portus commodior. Institutus inde ad Muzirim cursus, 40. dierum itinere. Locus ille commercio Indiarum primus habebatur. Alii tamen, relicto Muziri, Bazar alium tutiorem, & commodiorem Indiarum portum, adnavigabant. Solebant autem mercatores ineunte Tybi, mense Ægyptiorum, Decembri respondente, patriam repetere. Interdum ejusdem anni spatio iter instituebatur simul & absolutebatur.
 Minus sanè expeditiorem Salomonis classis cursum fuisse, quam illis, quas Plinius descripsit, facile credimus; tum quod nautæ eâ ætate essent imperitiores, cum quod in locis plurimis ad commercii opportunitatem, aliquantò fuisset immorandum. Quare tot moris productum iter, non plane citius, quam spatio tantum 26. mensium ad minus confici poterat. Quamquam enim ad Indias usque classis non pertingeret, longissima tamen via Sinum Persicum circumeuntibus, atque non modicum Euphratis atque Tigridis tractum dimittentibus decurrenda fuerat; quod sanè duplo prolixiorem navigationem reddebat. Hinc factum est, ut iter, quod è Berenice ad Indias unius anni spatio peragebatur, totum triennium vel 25. aut

q Plin. l. 6. c. 23.

r Vide Gab. Sionit. Arabiam cap. 5. s. Odyss. l. 4.

t Strab. l. 1. pag. 29.

30. menses, usquequod portum, undè solverat, repeteret, Salomonis classis detinerent. Quid, quod hyemale tempus navigationi adversum, otiosum transigendum fuerat; quare ter recurrente hyeme, ac bis ætate, tota expeditio non prius, quam per triennium absolvi poterat?
 At enim discretis in Scriptura verbis Ophireticam regionem petisse navigia Salomonis exprimitur? Quæ sanè minis cum nostro systemate quadrat: non enim nisi ad emporium Ophireticum, atque finitimarum illis gentium (quod Ophir non nisi incongruè appellaretur) classis appulisse autumamus.
 Ultrò quidem fatemur, in eâ, qua sumus, sententiâ Salomonis classes ab Ophir procul substitisse; sed Scriptura verba in sensu vulgari & communi intellexisse satis superque habendum est. Quare sicut Hollandiam petisse ille rectissime dicitur, qui ad ejus regionis extremas oras appellens, ab Hollandis negociatoribus, illic versantibus, merces Hollandicæ comparat; ità navigia Salomonis Ophireticum emporium tenentia, in Ophir ventitasse censentur. Nonne planè onerarias naves Alepum negotiationis causâ transmitti, quotidianò sermone dicimus, quæ tamen in portu ejusdem Urbis, trium dierum itinere distanti, subsistunt (r)? Classis in Æthiopiâ duxisse Menelaum Homerus tradit (s); quem locum in examen revocans Strabo, narrat, pluribus quidem iter illud impossibile visum fuisse; alios prolixas ad eò classis vias designasse, ut fabellas somniasse crederentur; se verò difficultatem expeditiùs enodaturum, si classis illam adverso per Nilum cursu, usque ad extremas Æthiopiæ oras, & ad proximam usque Thebarum urbem deducat (t). Ita planè Ulysses in regionem Cyclopon venisse narratur, qui tamen in an-

tro ad ultimas oras illius regionis substitit. Quid? addit Strabo, nonne Troglodytæ etiam Æthiopes censentur? quos advexisse Menelaus censentur, si Nilum eò usque, dum populos illos è regione spectaret, ascendisset.
 Hæc planè omnia etiam de expeditione Ophiretica usurpari rectissime possunt. Euphrates & Tigris, flumina in vicinis regionis illius nata, vehendis Assyriæ, Mesopotamiæ, Armeniæ, & Colchidis mercibus, famulis aquis serviebant. Inter eos negociatores, Ophiretici, quod preciosissimas auri & argenti merces adveherent, cæteris præstabant. Quidni igitur in Ophir tetendisse classis diceretur, cum Opim, Tapfacum, Babylonem, Urbes Ophireticæ finitimas, onerandis Ophireticis mercibus, atque commerciis cum Ophireticis negociatoribus agendis veniret? Josephus venditus in Ægypto dicitur (u), quod à mercatoribus ejusdem regionis, in Ægypto iterum vendendus, emptus esset.
 Sed cui bono maritimum in Armeniam & Mesopotamiam iter institutum est, solidi triennii spatio absolvendum; cum brevioris temporis & impensæ terrestris iter per camelos, ad eum usum aptissimos, suppeteret? Hæc sanè in speciem aptissimè observantur; sed animadversione dignum est, iter illud non referendo tantummodo auro Ophir fuisse institutum, quin & lignis pretiosis, simis, aliisque Arabiæ felicis & Æthiopiæ mercibus comparandis. Ea insuper itineris ratio tunc temporis tutissima & commodissima habebatur; quippè quæ cæteris etiam populis probaretur, uti à Gerræis, quibus alioquin, non secus ac Judæis, ad Euphratem terrestris iter per camelos expeditus fuisset.

u Gen. 45. 4.

a Apud Orig. l. 1. c. 5. contra Celsum.

DISSERTATIO DE ORIGINE, ET ANTIQUITATE CIRCUMCISIONIS.

Circumcisionem avitum esse ritum, in suo solo nato, Ægyptii olim jactarunt. Herodotus, à Sacerdotibus ejusdem gentis instructus, idem Græcis persuaserat: & Religionis Christianæ ocores, de opprobrio Judæorum invidiam in illam creare conati, hanc instaurarunt objectionem; circumcisionem nempe, non ita peculiarem Judæorum fuisse ritum, quin & apud Ægyptios prius obtineret; cessarent proinde prærogativam illam, tanquam selecti à Dissert. Calmet. Tom. I.

Deo populi, sibi divinitus datam jactare. Hæc Celsus in Christianos ingerebat (a); cui Origenes respondet, Judæis pariter, primos se circumcisionis auctores asserentibus, saltem æquum esse se cum Ægyptiis jus, ut affirmantibus se cum Ægyptiis, ut affirmantibus aliam planè esse ab Ægyptiorum, & Ismaelitarum, tum illius instituentæ sine, tum lege instituentæ, tum etiam initiandorum eo ritu mente spectatâ. Judæi enim unam tantum circumcisionem octavâ die probant; cæteras tanquam vanas, & superfluas abjiciunt.

ciunt. Præposterè igitur Celsus, ait, varias hæcæ ceremonias, & ritus confundit. Demonstrat tandem iniquum esse, relevatos per Jesum Christum, & Apostolos à jugo Legis Fideles invidiâ Legis Judaicæ onerare. Julianus Imperator tradit, Abrahamum, cum è Chaldea in Ægyptum venisset, circumcissionis ritum ibidem didicisse, quem sanè Christiani, filios se genuinos Abrahami jactantes, recipere tenebantur; cui S. Cyrillus, iis, quæ de Abrahamo ab Apostata dicebantur, ne refutatis quidem, respondet, cordis & spiritus circumcissionem unicam esse, quam Jesus Christus à Fidelibus exigit; carnalem verò ad salutem supervacaneam profusus esse & inutilem [b].

b Cyril. l. 10.
contra Jul.
c Marsh. Can.
Ægypt. sac. 5.
Joan. Cleric. in
Gen.

Cum ad hoc usque temporis Eruditi quidam non desint (c), qui circumcissionis primò invectæ decus Abrahamo abjudicantes; ab Ægyptiis, si non omnibus, saltem Sacerdotibus primitus usurpatam credant; idè laborandum nobis est, ut in omnes illos populos ex Judæis derivatam circumcissionem ostendamus; ea omnia, quæ de vetustate hujus ritus apud Ægyptios, Æthiopes, & Colchos ab Herodoto aliisque Authoribus feruntur, vana esse & inania demonstrantes.

Ægyptios antiquitatem suam atque reum inventionem jactasse tam certum est, quàm quid aliud. Hujus gloria adeo illos studiosos fuisse constat, ut ceteros populos prærogativis quibusdam, maximè in rebus Religionis supra se efferi nullâ ratione paterentur. Cum autem persuasum sibi haberent, Deorum cultum, & Religionem ex Ægypto cœpisse, omnium se ceremoniarum, & rituum auctores haberi volebant. Hinc nata cum Judæis vetus, & perpetua similitas; quam enim Judæi veram assertamque præferebant antiquitatem, quemadmodum & solidam in ceremoniis majestatem, puritatem Religionis, & morum, legumque inter utraque gentes discrepantiam, in odii, atque invidiæ fomitem Ægyptii convertebant.

Græcorum Historici de vetustate populorum atque origine rituum acturi, frustra se alibi, quàm in Ægypto vera scrutatos reputarunt. Doctissimi enim in toto orbe Ægyptii habebantur adè, ut eorum virtutis fama omnes ferè veteres Scriptores è Græcia ad se acciverit; unde pariter Græci eas, quas in scriptis suis inferuerunt fabellas, unâ cum pluribus admixtis veritatibus, hauserunt.

d Dio. l. 1.

Herodoti, si cujus unquam inter Historicos, fides in suspitionem revocatur. Manetho, scriptor Ægyptius, tanquam fabulosum auctorem, atque antiquitatis Ægyptiacæ imperitum illum accusat. Diodorus Siculus, Græcus aliqui scriptor, paria in viro reprehendit (d); neque nos illum absolvere possumus, vetustatem Circumcissionis Ægyptiis, Æthiopia, Colchidis, & Phoenicis populis tribuentem; eo maximè, quòd illius autoritate cæteris deinde Historicis impositum est.

Ægyptii, ait idem Author, oppositos planè cæteris ferè omnibus mores habent;

Circumcissionem admittunt, ritum omnibus ignotum, præter iis, ad quos ex Ægypto superstitio descendit (e). Et alibi (f) primos apud quos circumcisio obtineret, indicat Colchos, Ægyptios, & Æthiopes; namque, ait, quoad Phoenices, & Syros Palestinam incolentes, ex Ægypto in ipsos derivatum morem, ipsorum consensu intelligimus; in ceteros verò Syros ad Thermooontem, & Parthenium ipsis fatentibus ex Colchide superstitio propagata est. Verum quod ad Ægyptios, & Æthiopes spectat, utri eorum Circumcissionis prius obtinentis palma deferenda sit, in medio relinquo; quanquam ex commercio Ægyptiorum & Æthiopum, ab Ægyptiis in illos devenisse ritus facile videtur. Hactenus Herodotus, cujus testimonium modò in examen revocandum est.

e l. 2. c. 35. 36.
f Ibid. c. 104.

Sibi planè non coheret Herodotus, dum asserit Ægyptios à cæteris populis circumcissione discerni, ritu planè cæteris omnibus incognito, præter iis, in quos ex Ægypto devenit; cum tamen alibi primum illius admittæ honorem Colchis, Ægyptiis, & Æthiopiis tribuat. Sibi etiam repugnat, cum ambigere se profiteatur, utris potius, Ægyptiis, an Æthiopiis circumcissionis inventio deputanda sit. Cum enim optimè Æthiopes Asiaticos ab Africanis distinguat, ignorare profectò non potuit, Æthiopes Africanos ex India in Ægyptum venisse; qui proinde, utpote ex Æthiopiis Asiaticis (apud quos ignota circumcisio) derivati, nunquam fieri potuissent, ut circumcissionem tanquam avitam ceremoniam haberent. Quare nullus ambigendi locus erat, an ex Ægyptiis in Æthiopes circumcisio irreperit.

Falsus est enim Herodotus dum narrat, Phoenices, & Syros, Palestinæ incolæ, suam confessionem, ex Ægyptiis recepisse circumcissionem, professos fuisse; nullam enim gentem in Syria circumcissione obgnatam præter Phoenices, & Judæos novimus; neutra verò recepisse se circumcissionem ex Ægypto fatetur. Judæi ex Abrahamo, quoniam potius ex ipsomet Deo; Phoenices ex præco gentis Rege Ilo, ut infra dicemus, repetunt. S. Barnabas in Epistola Syros omnes, Arabes & Sacerdotes Ægyptios circumcissione initiari consuevisse perhibet. S. Epiphanius hæref. 20. idem asserit de Ismaelitis, alio nomine Saracenis, Samaritanis, Idumæis, Homeritis; addit & Moabitas, atque Ammonitas. S. Hieronymus in Jerem. 9. Tuetur S. Ambrosius annot. in Levit. ad Constantin. seu Epist. 72. n. 6. nov. edit. eo signante multos fuisse non Ægyptios Sacerdotes tantum, sed & apud Æthiopes, Arabes, & Phoenices, nonnullos. Gemina legas in libro de Circumcissione inter Opera S. Cypriani.

Illud ergo ex mente horum Authorum exploratæ antiquitatis & autoritatis consequitur, morem illum per universum latè Orientem pervagatum fuisse. Nihil modò in Ismaelitis, Idumæis, Arabibus, Ammonitis & Moabitis immorandum; potuerant enim omnes ex Abrahamo circumcissionem recepisse. Idumæos circumcissionis ritum à

Joan-

Joanne Hircano victore recepisse prodit Josephus Antiq. lib. 13. cap. 17. Eadem facile Moabitibus & Ammonitis accidisse poterunt; nec invitus suspicor, Phoenicum nomine Samaritanos à Scriptoribus illis designari, cum S. Epiphanius Samaritanos recensens de Phoenicibus fileat. Nullo autem negotio originem circumcissionis apud Samaritanos deprehendimus, cum illi Mosaicæ Legis ceremonias admitterent. Soli ergo manent Ægyptii atque Æthiopes; sed cum & posteriores isti suam confessionem deus inventæ circumcissionis à se abjudicantes, tenuisse illam ex Ægyptiis Hebræisve ultrò profiteantur, ad unos Ægyptios controversia cogitur.

Igitur plurium Scriptorum testimonio colligitur, nullâ apud Ægyptios lege præceptam esse circumcissionem, ejusque morem in universâ gente non obtinuisse. Causas quare circumcissionem admitterent populi, plures enumerat Philo de Circumcis. pag. 810. Prima, ut eo remedio, peculiare morbi genus, carbunculum dicunt, quod circumcissione evitatur, præcaverent. Secunda, quòd, sordis causâ sublatâ, corpus elutum purumque fervetur; cujus rei gratiâ pilos omnes corporis, metu ne quid impurum detineant, eradunt. Tertia, quæ symbolica est, à nostro argumento aliena, ultrò omittitur. Quarta tandem, ut fecunditas, multum enim circumcissionem ad eam rem conducere arbitrantur, promovetur.

S. Ambrosius Epist. 72. ad Constant. n. 5. in ea esse sententia videtur, Ægyptios persuasum habere, sordis nescio quid Sacerdotibus illis inesse, qui circumcissione non eluerentur. Addit insuper: *Neque Magici carminis sapientiam, nec Geometriam, nec Astronomiam judicant vim suam obtinere, sine circumcissionis signaculo.* Vestin-gere Syntag. anatomic. 6. Medicus celebratissimus, causâ quadam naturali Arabes & Ægyptios, qua mares, qua foeminas ad circumcissionem propelli arbitrat; mares enim, ait, præputium plus nimio excrescens necessitate magis, quàm Religione, quamvis & Religione etiam aliqua, vel potius superstitione inducitur, amputant. Foemina verò quid causæ habuerint, cur ad circumcissionem adigerentur, vide Notam infra pag. 20. Certum est autem circumcissionis hujus admittendæ nullam fuisse apud eos populos legem, neque morem illum per totam provinciam obtinuisse. Ad arbitrium probabant rejiciebantque omnes, si unos excipias mares Mahometicæ Legis sectatores, quos legis ejusdem præscriptum duræ illi necessitati subdebat.

S. Clemens Alexandrinus Strom. l. 1. refert, Pythagoram, cum in Ægyptum afulcandis Gentis illius Prophetis venisset, circumcissioni se subiecisse, quòd & eorum mysteriis initiari, & ad intima philosophiæ adyta admitti permetteret. Origenes in Epist. ad Rom. 1. 2. & in Jer. hon. 5. exactum ducens catalogum eorum, qui circumcissione in Ægypto initiabantur, recenset Geometras, Astronomos, Astrologos judicarios, Genethliacos, Sacrificulos,

Differt. Calmet. Tom. I.

extorum Inspectores, Prophetas quos vocant, Hieroglyphicis stuentes, Divinos, Mytheria revelantes, & qui mysteriis initiari volunt. Observat Josephus cont. Apion. l. 2. Sacerdotes Ægyptios omnes circumcissionem admittere, atque à suilla abstinere. Paria de circumcissione Sacerdotum apud S. Epiphanius hæf. 30. legas. Quæ omnia aperte demonstrant circumcissionem ritum fuisse solis Sacerdotibus peculiarem.

Eja verò quo potissimum tempore mos ille ad Ægyptios translatus est, inquiramus. Moysè auctore ceremoniam habuisse Ægyptios, & Æthiopes Sacerdotes, Artapanus apud Eusebium [g] testatur. In eandem sententiam descendisse Origenes visus est [h], tradens cogendarum ad circumcissionem Gentium in causâ fuisse gliscentem apud illas metum de Angelo quodam Judæorum adversario, qui parcere circumcissione signatis coactus, incircumcisos dicitur animadversioni subijcere ferebatur. Quæ in illos persuasio utique ex historia, in Exodo relatâ, de Angelo, Moyfi in Ægyptum reduci obviam factò, atque in necem Eliezer filii ipsius irruente, derivata est. Tunc enim Sephora, pueri mater, filio statim circumcissione initiato, imminens periculum è capite illius avertit. Malunt alii Ægyptiorum circumcissionem ex Israelitis in Ægyptum cum Jacob descendentibus repetere. Quamquam enim ambo illi populi, Ægyptii, & Judæi, primò se alter ab altero observassent, ne cibos quidem simul capere, neque ambulare simul, sedesque communes habere, sustinentes; successu tamen temporis de veteri utrimque jure recessum est, ut cum ex Ægypto Israelitis remeandum fuit, non deessent ex populo, qui connubia cum Ægyptiis puellis inivisse deprehenderentur; ne quid dicam de translatis Hebræorum in Ægyptiorum. Urbes sedibus, eorumque moribus adoptatis. Quid, quòd avitâ Religione desertâ, atque pastoritiâ professione abdicatâ, plures ex Hebræis ad Ægyptiorum sacra atque consuetudinem transferunt? Inter hæc tamen, ut avitam peculiaremque circumcissionis religionem abjecerent Judæi, nunquam commissum est. Hujus ergo ritus adè fuisse tenaces videntur, ut ne jungi quidem cum Ægyptiis facile se sustinerint, nisi eâ tantum conditione, ut unicam hanc ceremoniam, quam Hebræi usque adè observaverant, probarent, atque reciperent.

Quamquam hæc plausibilia videntur, non minus tamen aliis plausibilibus conjecturis oppugnari possunt. Si Ægyptii circumcissionem admiserant, ut eâ conditione Israelitas in suas Urbes atque societatem adducerent; & Israelitæ vicissim & avitum solum, & professionem simul cum Religione abjecerant; quid tandem prohibuit, ne spatio 205. annorum, quo simul cohabitarunt, in unam eandemque gentem coalescerent? Aliter tamen res habuit sese; pauci ex Israelitis cum Ægyptiis connubia miscuerunt, atque duæ illæ gentes suo singulâ jure censebantur; quin & pro veteri inter ipsas simulate factum credimus, ut Rex Ægypti de-

C 2

Isra-

g Frap. l. 9. c. 28.
h Cont. Cels. l. 5. pag. 163. edit. Cantabrigiæ.